

NÁHRADNÍ RODINA

Žádná rodina není ideální a bezchybná. I přestože jsem za tu svoji ráda, občas mě napadá, jaké by to bylo, kdybych měla jinou rodinu anebo vyrůstala třeba u úplně cizích lidí. Jen tak, ze zvědavosti. Částečně si to lidé můžou vyzkoušet třeba na výměnných studijních pobytech, kdy se o ně stará prakticky úplně cizí rodina, která si je vybrala na základě popisu na papíře jako při adopci.

V dnešní době je čím dál častější, že se na internetu objevují videa, kde se rodiče zběsile hrnou za svými novými potomky. Jsou to jak děti z rozvojových zemí, ale také děti, co přišly o rodiče anebo je z jakéhokoliv důvodu rodiče opustili. Při pohledu na ta videa mě napadá, jestli ta láska doopravdy může být tak silná a vydržet jim do konce života. Samozřejmě je za tím strašně moc úsilí a trpělivosti, je proto tedy ten vztah cennější? Je ten vztah silnější než mateřská láska? Nejde nad tím přemýšlet obecně, všechno závisí na dítěti a jeho nové rodině. Myslím si, že mít alespoň adoptivní rodinu je vždycky lepší. Rodinu, co se o vás postará a dá vám tu lásku, trpělivost. Zažijete totiž tu lásku, o které jste do té doby jen snili.

Když rodič jde do procesu adopce, je připraven vpustit do svého světa malého tvora, který mu celý život překope a zamíchá. Svým chováním ho nepřestane udivovat, protože vlastně neví, co ten malý dostal od svých rodičů. Musí s tím pracovat a je tak pro něj složitější tu lásku najít. Čím starší to dítě je, tím složitější je adopce. Tím víc musí být náhradní rodič trpělivý a láskyplný.

To mě nabádá k další otázce. Co když to nefunguje? Co když dítě nepřijme svoji novou rodinu? Jako ve všem, co se týká adopce, záleží i na miminku nebo odrostlém potomkovi. Může se stát, že to bude trochu trnitá cesta a že to nevyjde. Obzvlášť, když jde už o odrostlého potomka, který se dostal do programu adopce z různých důvodů (násilí, drogy, znásilňování a mnoho dalšího...) Je v tvoření vztahu třeba na to brát ohledy, některé děti jsou více citlivé, a tak to není snadné a trvá to i několik měsíců, než začne věřit. Biologická rodina má v tomhle strašně velkou výhodu, může ovlivnit, jak se zachová a jak se postaví k výchově. Ovlivní tím i sebevědomí a důvěru svého dítěte, dá mu tu ochranu před zlem, aby si nemuselo zažít v dětství nic zlého.

A je tu otázka, je láska adoptivní rodiny větší anebo menší než biologická? Když si to vezmeme z pohledu náročnosti, tak si můžeme myslet, že adoptivní rodiče musí vynaložit větší úsilí a vůli než rodiče biologičtí. V tomhle případě to může znamenat, že láska adoptivní rodiny je větší. Láska adoptivní rodiny je vytvořena snahou obou stran oproti rodině biologické, která je daná hormonem, a tak se člověk nemusí ani tolik snažit. Dítě a rodiče to vždycky táhne k sobě, bez ohledu na to, co se mezi nimi stane.

Co říct? Každá láska je jiná a každá rodina si ji vyjadřuje jinak. Nemůžeme soudit a porovnávat něco tak subjektivního, jako je mateřská láska a adoptivní láska. Obojí má své kouzlo a myslím si, že kdyby ta adoptivní na světě nebyla, bylo by bez ní spouště dětem smutno.

Klára Saxová
oktáva
Gymnázium a KVC Sokolov
Husitská 2053, 35601 Sokolov.
pobočka Chodov
kontakt – Mgr. Hana Lukešová